

DRAGO VIDMAR: KOČE.

spremil vladiko v mesto, kjer ga je v bukovskem jeziku sprejel za katoliško mestno starešinstvo Žiga Wassermann. Imel je solzne oči. Bivši evangeljski stražar se ni jokal iz ganotja. Imel je solze iz očetne bridkosti za sina, ki je zvesto stražo stregel brdskemu bogovcu in ni rodil ne za prošnje očetne ne za škoflji strah. Komaj malo za sladko usiljivo ljubezen Snedčeve Agate, ki je želovala še sama spasti in je samo eno živela in verjela: da bo dom in očeta zapustila in da pojde za ljubljениm izbranim do zadnjega zadnjega...

* * *

Da bo dom zapustila in očeta in da pojde za Erazmom, je še čul bogovec, potem mu je novo videnje vezalo duha in ni vedel, odkod je zablodil v mesečno noč, ki se je bila sladko razlila v polje. A živo, kakor da živi v resnici, je občutil topli vonj mladih setev, slast cvetočih lip in trpki hlad goste rose, ki je kapljala s cvetočih vej. Bela steza je šla pred njim v mesečini. Ob stezici je slutil za bezgovim grmom klop. Stal je v senci in je videl. Žena je sedela nizko in vse gornje telo je bila nagnila predse. Srebrno je ležal žarek mesečine na laseh in sladkem tilniku. Vonj nepojmljive polti je dahnil bogovcu v lice. Kakor v molitvi je povzdignil roke in zaprosil:

»Agnes, mein viellieb!«

Žena je rahlo okrenila glavo. Levico je dvignila k obrazu in pokazala s prstom na ustnicah, naj molči. Bogovec je videl njen obraz in ga ni videl. Bolno in svetlo je bilo v njem: vse je vonjalo v sladkem in trudnem dekelstvu.

»Agnes, nenavidim ti dojenca.«

Sedel je ob ženi in se je nagnila k njemu. Zaskalelo ga je do duše in je videl:

»Juta je iz Kokre.«

Žena je šepetnila skrivnostno:

»Napojila bi ga, pa ne mara.«

»Ali spi?« je vprašal bogovec.

»Zaznamenovan je,« je zaihtela tiho.

»Kako more to biti?« je trpel bogovec v čudni slutnji velikega strašnega.

Strastno je planila ženska in vzkliknila:

»Saj si sam hotel, da bodi Gregor in zadnji.«

Vrgla je otroka predse in si pokrila obraz in se lomila v bolečini in joku. Bogovec je videl pred seboj nekako ostudno kepo v plenah in je vedel:

»Gertrudin incubus.«

Trenotno pa ni bilo več strahotnega bitja in le še žena je stala pred njim v svitu in se gnala v prešernem smehu in pijano razuzdanem plesu. Pela je z glasom obnožnje v hlevih:

»Im roten Klee, im grünen Gras
unser beider Bette was...«

Bogovec je razširil poln bridke žalosti in trpke sle svoje roke po njej:

»Juta, ne poj, Juta!«

Trenotno je stala in bila zopet vsa krotka in je vprašala:

»Kaj hočeš? Da naj te ljubim?«

Prešerno se je zasmejala. A trenotno je spet jokala. In potem je vikala jezno, zdražljivo:

»Saj ne ljubiš. Noben moški ne ljubi. Samo dekelstva ste žejni.«

In divje je začela trgati vase kakor v grm cvetja in je trosila okoli sebe:

»Nate, prasci, berite dekelstvo! Žrite ga! Im grünen Gras, im roten Klee...«

Njena pesem je zamrla v novem smehu. Nekje v setvah je utonila žena. Bogovca je zazebló. Bila je nenavist.

»Obnožnja konjarjev... svinja!...«